

ným obsahem jejím se nedomáhal, omezuje petit žádosti na představení zvláštní oné komisi »za účelem konečné superarbitrace«. Konečná superarbitrace byla však již dne 3. září 1930 provedena.

Č. 10.529.

Vojenské věci: Pozbyl-li vojenský gážista ve výslužbě podle § 30 lit. f) zák. č. 76/22 Sb. voj. výslužného rozsudkem trestního soudu, nemá právního nároku, aby mu mno povolilo ve smyslu cit. předpisu další výplatu výslužného.

(Nález ze dne 10. května 1933 č. 8183.)

V ě c: Josef K. v N. (adv. Dr. Leopold Schürer z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o zaopatřovací požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l byl dne 26. března 1921 převzat do svazku čsl. armády jako poddůstojník z povolání (účetní rotmistr) — gážista mimo hodn. třídy a presentován dnem 1. dubna 1921 k činné službě. Dnem 1. května 1923 byly mu přiznány požitky 7. platové stupnice gážistů mimo hodn. tř. Výnosem mno z 24. května 1924 byl podle § 5 odst. 2 bodu 3 zák. č. 76/22 a § 34 zák. č. 154/23 přeložen dnem 1. června 1924 do výslužby a přiznán mu nárok na trvalé zaopatřovací požitky podle 6. platové stupnice. Podáním ze 17. února 1927 žádal st-l o dodatečnou opravu přiznaného výslužného podle 7. platové stupnice gážistů mimo hodn. tř., které za své činné služby pobíral, a vyplacení doplatků, načež mno výnosem z 25. dubna 1927 přiznalo mu podle zák. č. 394/22 vzhledem k tomu, že k 1. květnu 1924 pobíral požitky 8. platové stupnice gážistů mimo hodn. tř., počínajíc 1. červnem 1924 nárok na nové zaopatřovací požitky na místo výslužného přiznaného dekretem prve citovaným. Dalším výnosem ze 17. ledna 1929 přiznán st-l k tomuto výslužnému podle zák. č. 80/28 od 1. ledna 1928 příplatek na dobu života.

Rozsudkem okresního soudu v L. z 28. ledna 1930 byl st-l uznán vinným třináctinásobným přečinem podvodu, při čemž jako vedlejší trest vyslovena ztráta úřadu. Co do viny a zmíněného vedlejšího trestu byl rozsudek I. stolice potvrzen rozsudkem krajského soudu v Ružomberku jako odvolacího soudu trestního z 22. března 1930. Zmateční stížnost st-lova do rozsudku podaná byla usnesením vrch. soudu v Bratislavě z 10. května 1930 odmítnuta.

Na to žal. úřad nař. rozhodnutím vyslovil toto: »Jelikož jste byl rozsudkem okresního soudu v L. odsouzen pro trestný čin, s kterýmžto odsouzením jest spojena ztráta zaopatřovacích platů a jelikož rozsudek nabytí moci práva dne 10. května 1930, pozbyl jste koncem května 1930 podle ustanovení § 30 f) zák. č. 76/22 nároku na další výplatu zaopatřovacích platů. Zaopatřovací platy, vyplacené Vám po 30. květnu 1930 jste povinen vrátiti vojenské správě podle ustanovení § 26 zák. č. 288/24.«

Stížností vznesenou do tohoto rozhodnutí k nss-u vytýká st-l nezákonnost z důvodu, že § 30 f) zák. č. 76/22 má na zřeteli i při trestním

odsouzení ponechání zaopatřovacích platů oprávněnému zcela nebo z části, zaslouží-li případ zřetele, kterážto podmínka jest prý u st-le splněna, poněvadž čin spáchal v nouzi a ne z pohnutek nízkých, že se sám k soudu dostavil a k vině se přiznal a že až k tomuto odsouzení byl zachovalým. Mimo to dopustil se prý jen deliktu majetkového, nikoli zločinu nebo přečinu proti zákonu na ochranu republiky, v kterémžto případě by ustanovení § 30 f) bylo na místě. — Nss nemohl stížnost uznati důvodnou.

Zákon č. 76/22 o vojenských zaopatřovacích požitcích stanoví v § 30 případy, v nichž poživatel pozbývá nároku na výslužné a mezi těmi v bodu f) uvádí případ, byl-li oprávněný »odsouzen rozsudkem trestního soudu k trestu, se kterým podle zákona jest spojena ztráta nároku na výslužné. V případech výjimečných, zvláštního zření hodných, může ministr nár. obrany v dohodě s min. fin. povolití další výplatu výslužného zcela nebo z části.« V posledním odstavci téhož § pak praví: »Nárok na výslužné pomíjí vždy koncem měsíce, ve kterém se sběhla událost působící pozbytí nároku na výslužné.«

Ze znění těchto ustanovení, o něž jest opřeno též nař. rozhodnutí, jest zřejmo, že ztráta nároku nastává ve všech případech v § 30 cit. zák. uvedených ex lege, a že ani v případě zmíněném pod písmenou f) nemůže min. nár. obrany, i když jsou dány okolnosti zvláštního zřetele hodné, v dohodě s min. financí nárok na výslužné, kterého oprávněný trestním odsouzením podle zákona pozbyl, znovu přiznati, nýbrž jen výplatu výslužného zcela neb z části povolití. Pro toto povolení neukládá však zákon jmenovanému úřadu žádné povinnosti, ani nevymezuje blíže hranice, které případy považovati jest za případy výjimečné, zvláštního zření hodné.

Praví-li tedy zákon, že v případech výjimečných, zvláštního zření hodných »může« úřad povolití další výplatu výslužného zcela neb z části, ponechává rozhodnutí volné úvaze úřadu jak v tom směru, které okolnosti považovati chce za směrodatné pro posouzení případu jako výjimečného a zvláštního zřetele hodného, tak pro zásadní odpověď, má-li býti další výplata výslužného zcela nebo z části povolena nebo odepřena. Kdežto však při odepření další výplaty není tato úvaha vůbec nijak omezena, takže úřad může odepřítí povolení výplaty výslužného i když jest tu případ výjimečný, zvláštního zřetele hodný, aniž musí své rozhodnutí nějak odůvodňovati, jest při povolení další výplaty vázán aspoň potud, že může tak učiniti pouze v dohodě s ministrem financí a že musí býti dána kvalifikace případu jako výjimečného, zvláštního zřetele hodného. Nestanovil-li však zákon povinnost úřadu za určitých okolností výplatu povolití, pak nemá vojenský gážista nároku na tuto výplatu a nemůže býti žádné jeho subjektivní právo poškozeno, když úřad žádosti jeho o další povolení výplaty nevyhoví.

V daném případě není o tom sporu, že st-l byl pravoplatně odsouzen rozsudkem trestního soudu pro přečin podvodu, s nímž jest podle § 388 tr. p. spojena ztráta úřadu odsuzujícím rozsudkem vyslovená. Písemná stížnost netvrdí, že by s tímto odsouzením nebyla spojena i ztráta pense a neuplatňuje žádné námitky s hlediska první věty bodu f) § 30 zák. č. 76/22, nýbrž uplatňuje svým obsahem, že tu jde o případ věty druhé téhož bodu, t. j. sice o případ odsouzení rozsudkem trestního

soudu, se kterým jest podle zákona spojena ztráta nároku na výslužné, ale zároveň o případ výjimečný, zvláštního zřetele hodný z důvodů ve stížnosti uvedených, že tedy měl žal. úřad se zřetelem na tyto okolnosti zaopatřovací platy ponechati, resp. další jich výplatu povolit. Pozbyli-li však st-l nároku na zaopatřovací platy vojenské následkem zmíněného odsouzení a nemá podle toho, co bylo shora uvedeno, nároku, aby mu další výplata jich byla žal. úřadem povolena, pak nebylo porušeno žádné subj. právo st-le ve smyslu § 2 zák. o ss, k jehož ochraně jest nss výhradně povolán rozhodovati. — — —

Č. 10.530.

Horní právo: Stanovení ochranného pásma proti účinkům dolování jako policejní opatření preventivní musí býti nařízeno dříve, než provoz dolu dostoupí až do ohroženého území; nestává se zbytečným již tím, že je nejisto, zda dolování do onoho území dojde.

(Nález ze dne 10. května 1933 č. 8184.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 1160/22, 7837/29.

Věc: Firma B.-ské uhelné doly akciová společnost v R. (adv. Dr. Frant. Schuster z Falknova n. O.) proti báňskému hejtmanství v Praze o ochranná opatření proti účinkům dolování a o náklady horně-policejního řízení.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím byla stěžující si společnosti uložena náhrada celých útrat řízení provedeného v r. 1929, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Na stížnost manželů Jana a Anny G., majitelů domu č. p. . . . v K. a Vavřince K., majitele domu č. p. . . . tamtéž, že se na jejich domech v poslední době objevují trhliny, jež pocházejí zřejmě od nedalekého dolování, a dále k žádosti hnědouhelného těžářstva v C., aby bylo prohlídkou jeho dolů, provozovaných západně od uvedených domů, zjištěno, že tvrzení Jana G. o příčinné souvislosti těchto dolů se škodami na jeho domě vzniklými se nezakládá na pravdě, provedl revírní báňský úřad v Karl. Varech místní šetření, při němž slyšení znalci konstatovali, že oba shora uvedené domy vykazují skutečně trhliny, že však podobná poškození našli i na několika domech sousedních, a podali posudek — celkem shodný — v ten smysl, že jen u jednoho resp. 2 z těchto domů se jedná resp. by se mohlo jednati o hornické škody, způsobené starými poruby, prováděnými asi v létech 1840—1860 v mezích dolových měř, náležejících dnes stěžující si společnosti a sahajících až do postiženého území, že však ostatní škody byly způsobeny zvláštními geofyzikálními poměry svahu, na němž většina uvedených domů stojí, a že zejména nynější porub v sousedních měřích C.-ého těžářstva není s těmito škodami v žádné příčinné souvislosti. Uznávše pak, že v oněch starých porubech dnes již nelze prováděti hornětechnická opatření na zamezení dalších škod, že však shora popsané škodlivé účinky rázu geofyzikálního by mohly býti nebezpečně zvýšeny,